



www.zvon.info

ZVON

listopad/november

2016

časopis krajanské rodiny v New Yorku



Co jste vy,
byli jsme i my,
co jsme my, budete i vy,
praví lidé

Já jsem vzkříšení a život,
Kdo věří ve mne,
i kdyby umřel, bude žít,
praví Ježíš.

Kresťanská spiritualita a mníšske hnutie

Františkáni

(2. časť)

MV

Založenie spoločenstva okolo svätého Františka na základe apoštolského života znamenalo výrazný posun rehoľného a pastoračného života Cirkvi. Dovtedy sa totiž rehoľný život sústredil v kontemplatívnych rádoch akými boli napríklad benediktíni, ktorí sa venovali hlavne modlitbe a manuálnej práci a stavali si kláštory na odľahlých miestach. Ich prvotnou úlohou nebola pastorácia a apoštolát medzi ľuďmi, aj keď sa im podľa potreby venovali. Pastorácia bola hlavnou úlohou biskupov a diecéznych kňazov, nie mníchov. Františkáni sú označovaní za „žobravý rád“, keďže tak ako apoštoli sa venovali ohlasovaniu evanjelia a spočiatku žili v prísnej chudobe z milodarov a almužien (a nie z manuálnej práce ako to je tradíciou u mníchov). Chudoba je aj jednou z najvýraznejších črt ich spirituality.

Bolo nesporne Božím dielom, že pápež Inocent III. schválil Rád menších bratov. Podľa tradície nechcel Inocent Františka najprv vôbec prijať, presvedčil ho však sen, v ktorom videl rúcajúci sa kostol (Cirkev), ktorý podopiera chudobný muž. Keď Františka prijal, spoznal v ňom muža zo svojho sna a jeho regulu schválil. Tu stojí za zmienku, že práve v tomto období pôsobili pomerne veľké heretické (bludárske) hnutia a spoločenstvá valdencov (ktorí takisto hlásali radikálnu chudobu ale postavili sa proti autorite Cirkvi a počas reformácie sa pridali ku kalvínom) a katarov (ktorí okrem chudoby hlásali aj gnostické bludy zmiešané s kresťanskými prvkami). Pápež a vedenie Cirkvi mali preto dobré dôvody na opatrnosť pri akýchkoľvek hnutiach hlásajúcich radikálnu chudobu. Ale aj tu je vidno ako Duch Svätý vedie svoju Cirkev a františkáni dostali pre svoju činnosť požehnanie od pápeža.

Sv. František zomrel v roku 1126 a už v roku 1228 bol vyhlásený za svätého, čo bolo na tú dobu takisto neobvyklé. Čo sa duchovnosti týka, okrem vzťahu k chudobe františkáni prehľadli úctu k tajomstvu vtelenia-Vianoc (napríklad ako prvý zaviedli napríklad tradíciu jasličiek); úctu k Eucharistii – František napríklad povzbudzoval sa počas liturgie pozeráť na Eucharistického Krista a prihovárať sa Mu (nezabudnime, že tradícia Eucharistických adorácií a procesií s Božím Telom sa začala až po Reformácii v 16. storočí ako reakcia na odmietanie reálnej prítomnosti Krista ako živého Boha v Eucharistii protestantami). Františkáni takisto kladú dôraz na potrebu pokánia a venujú sa spovedaniu (najmä kapucíni).

Františkáni sústredili svoju činnosť v mestách – čo bola nová vec v rehoľnom živote Cirkvi a s rozrastajúcimi sa mestami v stredoveku aj veľmi dôležitý prvok. Okrem bežnej pastorácie, duchovnej služby, a starostlivosti o chudobných a chorých sa františkáni venovali aj školstvu, hlavne univerzitnému. Práve v tom období totiž takmer všade v Európe začali vznikať univerzity. Vznik apoštolských rehoľí (ktorých je dnes v Cirkvi väčšina) odštartovali práve františkáni a tým cez Božie riadenie otvorili aj nové obzory pre Cirkev. Postupne každý kto chcel dostával možnosť žiť svoje povolanie a rozličnú spiritualitu v rámci rôznych spoločenstiev v Cirkvi. Svätý František je preto často dávaný ako vzor skutočného reformátora Cirkvi, ktorý sa však vždy v pokore podriadil jej autorite, ktorú majú pápež a biskupi ako nástupcovia apoštolov priamo od Krista a to bez ohľadu na ich osobný život či hriechy.

Ideál chudoby a jeho uplatňovanie začalo spôsobovať spory už počas života Františka a preto dnes máme až tri františkánske rehole – minoritov (známych aj ako konventuálov, OFM Conv.), františkánov (OFM) a kapucínov (OFM Cap.). Za „pôvodných“ františkánov by sme azda mohli považovať minoritov, ktorí prijali od pápežov rôzne zmiernenia svojich pôvodných rehoľných pravidiel. Od nich sa v 14. storočí odtrhli františkáni, ktorí žiadali prísnejšie dodržiavanie Reguly sv. Františka, hlavne čo sa týka zachovávanía ideálu chudoby. Kapucíni vznikli v 16. storočí ako reformné hnutie, ktoré sa snažilo o návrat k pôvodnej prísnosti františkánov. Kapucíni majú tradíciu v svednej činnosti – vysluhovaní sviatosti zmierenia a sú preto vyhľadávanými svedníkmi. Z dnešného pohľadu by sme však podobne ako u reformovaných benediktínov hľadali len ťažko výraznejšie rozdiely medzi františkánskymi rádmi.

Na záver len doplním malú poznámku – svätý František nebol žiadny sociálny demokrat ani stredoveký komunista, ale kresťan katolík. Zužovať jeho život len na boj za akúsi sociálnu spravodlivosť ako sa niektorí socialisti spätne pokúšali je omyl a lož. Svätý František totiž nehovoril o nejakých vymyslených triednych bojoch ale žil evanjelium a miloval Ježiša. Nezužoval hodnotu človeka len na materiálnu stránku ako ateistickí socialisti, ale miloval Boha a ľudí ako správny kresťan.



**SLOVENSKÝ KAPUCÍNI NA ISLANDE
MISIJNÁ STANICA**

LISTOPAD JE POSLEDNÍ měsíc v církevním roce. Církevní rok nám opakovaně připomíná nejdůležitější okamžiky Ježíšova života na zemi. Spolu s celou církví prožíváme Advent, kde se zdůrazňuje čas, který předcházel narození Ježíše Krista v Betlémě. Dalším neméně důležitým vrcholem roku jsou Velikonoce - Ježíšovo vítězství nad smrtí. V listopadu oslavujeme nejdříve všechny svaté, kteří dosáhli svého cíle a potom následujícího dne si připomínáme naše drahé zesnulé s modlitbou, aby i oni dosáhli tohoto cíle. Poslední neděle před začátkem “nového roku” - Adventu, nese jméno Krista Krále. Neděle Krista Krále je předpovědí skutečnosti, kdo vládne tomuto světu - je to zmrtvýchvstalý Ježíš. Věříte tomu? Ano, ale já to myslím doopravdy, ne jenom nějakou zbožnou náboženskou pravdu. Jste schopni pro Ježíšovo království, které tu stejně jednou bude absolutně i bez Vás, něco vykonat, podstoupit? Jestliže ano, tak Vám gratuluji.

Král odpoví a řekne jim: ‚Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.‘ (Mt 25,40)

Další neméně důležitou věcí dobrého křesťana je budovat dočasné království zde na zemi, podílet se na dobrech, které nám svěřil Pán.

Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkůvzdání za všechny lidi, za vládcy a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti. To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu. (Tim 2,1-4)

8. listopad bude pro mnohé těžkým oříškem. Bude se rozhodovat o tom, jakým směrem se bude tato země ubírat. Pokud budete mít chuť a čas, můžete si přečíst na toto téma několik postřehů od filadelfského arcibiskupa Charlese J. Chaputa, O.F.M. Cap. Články najdete na naší webové stránce www.zvon.info a nebo na nově zřízené facebookové stránce @czechslovakcatholic.



*Přeji Vám hezký čas strávený
s časopisem ZVON
Fr. Antonín.*

The persistence of Ernest Simoni

Homily for October 16, 2016

29th Sunday in Ordinary Time - Deacon Greg Kandra,

Remember this name: Ernest Simoni.

Until this past week most Catholics, I suspect, had never heard of him. But his story needs to be told—and remembered. This Sunday’s scripture is about persistence and perseverance—about keeping faith, even when weary, and never giving up. And that is the story of Ernest Simoni.

Ernest Simoni was born to a devout Catholic family in Albania in 1928. He attended a Franciscan minor seminary until it was shut down by the dictator Enver Hoxha. Hoxha intended to purge the country of all religion—beginning with priests and seminarians. “They wanted to make me disappear,” Ernest later said. So the government drafted him into the military. He spent two years in the army— a period that he later said was worse than any prison.

He managed to connect with other Catholics and study theology underground. In 1956, he was finally ordained a priest, on the feast of Divine Mercy. But the darkest period of his life was just beginning. On Christmas Eve 1963, Father Simoni was arrested while celebrating Mass. He was beaten, placed in solitary confinement, and tortured. They wanted him to renounce his religion. He wouldn’t. For this refusal, he was sentenced to death by firing squad. After several weeks, his sentence was commuted to hard labor. He spent the next 18 years working in a mine, then another 10 years working in sewage canals.

All his time in prison, Father Simoni secretly continued to celebrate Mass—from memory—in Latin. He heard confessions. He gave prisoners communion, consecrated from scraps of bread. Again and again and again and again, he risked his life out of his devotion to the Lord and commitment to his faith.

Having faith, any faith, was considered a crime. Albanian churches were being demolished. Lay people and religious were being imprisoned and even killed. The country had less than 200 priests—and nearly all of them were in jail.

But what would not be imprisoned was Father Ernest Simoni’s faith. It could not be shackled, or bludgeoned, or broken.

Father Simoni prayed. He trusted. He persevered. He never gave up. He spent a total of 28 years in prison. And then he was set free.

After he was freed, he served in small parishes in isolated mountain villages. To the people of Albania, he brought a message that was simple—and, to some, shocking.

He preached healing, reconciliation, mercy. Do not hate the people who did this to us, he said. Embrace the love of God. “Jesus’ love is infinite,” he once said—reminding Albanians that Christ calls us to love and pray for our enemies.

In 2014, because of the horrific persecution of these people, Pope Francis chose to make Albania the first European country he visited as pope. During the visit, as part of vespers service at the cathedral, Father Simoni stepped forward to tell his story. The Holy Father, like thousands of others, listened in stunned silence. After his testimony, Father Simoni went to greet the Holy Father and bent to kiss his ring. Instead the pope lifted him up and embraced him. They held one another for a long moment. Then, the pope took off his glasses and wiped away tears.

“Today,” he said later, “I touched the martyrs.”

He never forgot that moment. This past week, Pope Francis named this humble parish priest, Father Ernest Simoni, now 88 years old, a cardinal.

Cardinals, of course, are robed in red, the color of martyrdom. Red has been the color of Ernest Simoni’s life. It has been a life colored not only by blood, but also by bravery and persistence and love. The scriptures today call us to follow that example.

“Remain faithful,” Paul writes to Timothy. “Proclaim the word; be persistent whether it is convenient or inconvenient.” Or as Luke reminds us in the Gospel, “Pray always without becoming weary.”

How weary Father Simoni must have become. How frightened. How isolated. Yet, he never crumbled. He never gave up.

As we step forward to receive the Eucharist this day, remember all those Eucharists Father Simoni celebrated in secret, in the shadows, with crumbs of bread becoming the source of all life, all hope. Because even in the darkest of cells—even in those prisons we encounter in our own lives that have no walls, places of fear or anxiety or sin—God will make himself present. He does not forget us.



Moravská zastavení na východě USA

P. František Staněk

Drazí bratři a sestry, letos v létě jsem vyrazil na prázdniny do USA, nejen abych poznal nové části zeměkoule, ale také abych zastoupil P. Antonína Kocurka, který má na starosti česky mluvící komunitu v New Yorku a také slouží v americké farnosti.

První překvapení mě potkalo už na letišti. Po vyzvednutí zavazadla jsem prošel kontrolou a poté mě ještě čekal „přijímací“ rozhovor s policistou. Ptal se mě, jestli náhodou nejdu dělat bussiness, proč jsem vlastně přijel apod. Nakonec se podíval do mého pasu a ptá se: Není náhodou Ostrava na Moravě? S úsměvem na tváři a jistým překvapením jsem pokýval hlavou. A on pokračoval: A co říkáte na to, že se jmenujete Czechia? Nám tady v USA se to zdá trochu diskriminační! Tady už mé překvapení nabíralo na obrátkách, protože ve škole, v médiích, v církvi, zkrátka všude slyšíme, že Moravu nikdo nezná, a že hlásit se k ní je mírně řečeno zbytečně nacionalistické. Odvětil jsem, že mně se ten název taky nelíbí. Policajt se usmál a s přáním všeho dobrého mě vpustil do Nového světa. Otec Antonín mi následně vysvětlil, že i tato otázka proběhla americkými médii.

Po aklimatizačních, až nepříjemně teplých dnech v New Yorku, jsem začal brouzdat Manhattanem. V této nejstarší newyorské čtvrti jsem narazil na The first Moravian Church, tedy na první Moravský kostel, založený v roce 1748 Moravskými bratřími, kteří již v New Yorku nějakou dobu působili. Na jeho boční zdi si návštěvník může přečíst krátkou historii Moravské církve.

Chtěl bych nyní jen krátce tuto církev představit. Moravští bratři vznikli kolem roku 1722 v Suchdole nad Odrou a působili i v jeho okolí, i v některých farnostech, kde jsem působil jako kaplan. Během pobělohorského období odešli do Saska, odkud postupem času vyráželi hlásat radostnou zvěst do celého světa, a proto zakládali města a školy. S moravskými kostely nebo osadami se můžeme setkat v Anglii, Irsku, Německu, Holandsku, Severní i Jižní Americe, na Aljašce, Grónsku, v Karibské oblasti, Indii, Africe, Surinamu, Tibetu, Labradoru, Rusku, zkrátka na všech pěti osídlených světových kontinentech. Roku 1735 se vydali do Ameriky, kde začali svou misi ve státě New York. Kromě poznání Krista se snažili bojovat za práva indiánů. Nakonec byli guvernérem upozorněni, aby se svou snahou přestali a opustili provincii. Následovalo ještě paradoxní obvinění ze spolupráce s jezuitu a katolickou Francií. Bratři navíc spadali do sféry britského vlivu. Britové je nutili bojovat, ale bratři se zásadně odmítali podílet na jakékoliv válce či násilí. Nakonec na dlouhou dobu New York opustili a odešli do Pensylvánie a dnes jsou známi jako

evangelizátoři indiánských kmenů Delavarů, Mohawků či Mohykánů, kteří si po přijetí křesťanství začali jednotně říkat Moravští indiáni (Moravian tribes). Právě tyto kmeny původně žily především na území dnešní Pensylvánie (stát, který je proto některými nazýván Stát Moravských bratří). Po různých peripetiích, masakrech (např. tzv. Moravský masakr) a ústřích může dnes žít zbytek těchto indiánů v rezervaci Moravia 47. Podle nedávného sčítání tu bydlí přes 400 indiánů a téměř 600 žije mimo rezervaci.



Great Kills Moravian Church

Staten Island, NY

s pravidelnými bohoslužbami, mnohé komunity mají i své internetové stránky a rozvíjí zajímavé aktivity. Moravská církev zřejmě nepatří mezi církve, které by v New Yorku strádaly. Zajel jsem se také podívat na nový kostel, který v těchto letech staví.

Abychom nemluvili jen o kostelech, přímo na Manhattanu stojí na 18. Street Moravian house, v jehož prostorách sídlí Moravian Open Door, charitativní organizace, která pomáhá zvláště bezdomovcům a lidem v tísní.

Ani katolická strana nezůstává zcela bez moravské stopy. V New Yorku se nacházejí dvě diecéze, arcidiecéze newyorská a diecéze Brooklyn. Brooklynská diecéze má nepříliš využívanou katedrálu a o mnoho atraktivnější postavení má konkatedrála svatého Josefa. V tomto chrámě narazíme na fresky, které zobrazují Matku Boží, která charakterizuje různé země. A právě zde můžeme obdivovat poměrně zdařenou malbu Panny Marie Svatohostýnské, vítězné ochránkyň Moravy. Sochu téže Panny Marie můžeme obdivovat v Basilica of the National Shrine of the Immaculate Conception. Na zdi v jedné z bočních kaplí visí socha Panny Marie Svatohostýnské, již je kaple zasvěcena.

Ptal jsem se také mezi katolíky, jaké světky z našich zemí znají. Předpokládal jsem sv. Václava, Vojtěcha či Anežku, o kterých si myslíme, že jsou známi na celém světě. Američané většinou znají pouze moravské světky sv. Cyrila s Metodějem, kteří se slaví jako závazná památka v celých Spojených státech.

(pokračování příště)

Rozhodl jsem se tedy dále prozkoumat, zda náhodou nenajdu více moravských stop v americké metropoli a ejhle, existují, a ne jedna. V každé newyorské čtvrti stojí minimálně jeden, ale převážně dva i více moravských kostelů. Není možné se zde o nich rozepisovat, ale musím říci, že všechny jsou funkční,

Máte strach ze smrti?

Renzo Allegri
z knihy *Matka chudých*
Karmelitánské nakladatelství
převzato z www.vira.cz

„Máte strach ze smrti?“ zeptal jsem se.

Má otázka Matku Terezu překvapila.

Na okamžik se mi zadívala do očí, a pak se nahlas rozesmála.

„Ne, vůbec,“ prohlásila. „Umřít znamená vrátit se domů. Copak máte strach vrátit se domů ke svým drahým? Okamžik smrti nedočkavě očekávám. Tam nahoře najdu Ježíše a všechny lidi, kterým jsem se v tomto životě snažila dát lásku. Sejdu se tam s dětmi, které jsem se pokoušela zachránit a které mi umřely v náručí a považovaly mě přitom za svou maminku. Najdu tam všechny chudé, kterým jsem pomohla, umírající, kteří vydechli naposledy v domě, který jsem pro ně v Kalkatě postavila. Budou tam prostě všichni lidé, kteří mi na této zemi byli drazí. Takže to bude nádherné setkání, nemyslíte?“

Oči se jí při těch slovech třpytily překvapivým klidem a štěstím. Mezitím jsem dosnídal. Matka Tereza sklidila nádoby na ták a stáhla ze stolku ubrus, který předtím rozprostřela. Ve dveřích se objevila mladá sestra a Matka jí ták podala. „Tak a teď se můžeme vrátit k rozhovoru, který jsme posledně přerušili,“ řekla.

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

Street artist Mauro Pallotta, who signs his work "Maupal", painted it on paper in his studio and pasted it up with glue and lacquer on a corner near the Vatican overnight. Early Wednesday October 20th afternoon, a maroon van marked "Decorum Squad of the City of Rome" arrived carrying city sanitation workers, who blasted the artwork off the wall with high-pressure water sprays.



7. října Na 2.000 syrských školách tento týden děti kreslí obrázky a píší vzkazy pro politické představitele OSN a EU. Již milion dětí se také podepsalo pod výzvu k míru. Kampaň „Mír pro děti“ podporují katolická a pravoslavná církev v Sýrii, pozváni jsou i další náboženská společenství.

14. října zástupci jezuitského řádu na 36. generální kongregaci Tovaryšstva Ježíšova v Římě zvolili nového nástupce sv. Ignáce ve vedení řádu. V čele Tovaryšstva stanul venezuelský jezuita Artuso Sosa (67), který dosud patřil mezi konzultory otce generála a zastával funkci delegáta pro jezuitské mezinárodní domy v Římě. Českou provincii v Římě zastupuje její představený Josef Stuchlý.

16. října v neděli papež František slavil ve Vatikánu mši svatou se svatořečením sedmi lidí. Mezi nimi je například José Gabriel del Rosario Brochero, známý jako argentinský kněz-gaučo, nebo čtrnáctiletý mexický mučedník José Sanchez del Rio. Ten připomíná mexickou válku kristerů a související pronásledování křesťanů.

20. října v Duchovním centru sv. Františka z Pauly ve Vranově u Brna se ve dnech 17.-19. října 2016 sešli zástupci českých římskokatolických diecézí a řádů na 107. plenárního zasedání ČBK. Hlavním tématem byla problematika vzdělávání a křesťanské výchovy.

20. října Počet Biblí, které rozdaly nebo prodaly biblické společnosti po celém světě, poprvé překonal 34 milionů ročně. Celkově se jedná o 34 396 611 kompletních Biblí za rok 2015, což představuje nárůst o 1,5 procenta oproti předchozímu roku. Uvádí to Francouzská biblická aliance.

24. října nechod'te na státní svátek (28. října) k Zemanovi, vyzývá Halík kvůli prezidentově mstě. Kněz Tomáš Halík reagoval tak na obvinění, které proti prezidentu Miloši Zemanu vznesl ministr kultury Daniel Herman. Prezident mu podle něj sdělil, že pokud nezruší schůzku s dalajlamou, jeho strýc Brady vyznamenání nedostane. Vyznamenání mají také Halíka něj zvážít, zda mohou letos ocenění "beze studu" přijmout.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli:

Pat a Ed Babor, Tomáš a Daniela Brabec, Věra Truhlář, Josehp A. Kocáb, William Jakovac.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci listopadu:

Greta Bunža 7. listopadu, Marek Polášek 10. listopadu, Mons. Peter Esterka, biskup 14. listopadu, Zoe Eva Gulasi 14. listopadu (1 rok), Brendan Sikorjak 15. listopadu, Marcela Škrkoňová 18. listopadu, Josef Gulasi 21. listopadu, Marek Hnízda 27. listopadu, Barbora Valerio 27. listopadu, Jan Bartuněk 27. listopadu, Josef Brettl 27. listopadu, Jackie Brož 29. listopadu, Marcel Wartownik 29. Listopadu, Mary Soyka 30. listopadu, Renata Kršková 30. listopadu.

úmysly mší svatých v měsíci listopadu 2016

datum	úmysl	dárce
1. listopadu	Za duše v očistci	
2. listopadu	Za + Carlo Weiricha a za duše v očistci	Pavel Weirich
3. listopadu	Za duše v očistci	
4. listopadu	Za duše v očistci	
5. listopadu	Za duše v očistci	
6. listopadu	Za + rodinu Hrubcovu a Kurkovu a za duše v očistci	Šárka Elahi
7. listopadu	Za duše v očistci	
8. listopadu	Za duše v očistci	
9. listopadu	For deceased member of Babor family	Ed Babor
10. listopadu	Za + Vladimíra a Natálii Hnízdovy	Rodina Hnízdova
12. listopadu	Za + Jiřího Smrčku	Božena a Peter Smrčka
13. listopadu	Za farníky - Martinské Hody	
15. listopadu	Za + manžela Josefa Zolmana	Jaroslava Zolmanová
16. listopadu	For deceased member of Janos family	Ed Babor
17. listopadu	Za + Pavola a Máriu Kačmárovu	rodina Hnízdova
20. listopadu	Za + rodiče z obou stran	manželé Kolasovi
21. listopadu	Za + Ludmilu Chalas Di Bona	rodiče a sestra
23. listopadu	Za + Jiřího Krátkého	manželé Bláhovi
25. listopadu	Za + manžela Stanislava Mergla	Irene Mergl
27. Listopadu	Za + JUDr. Bohumíra Bunžu	manželka Růžena
28. listopadu	Za + Marka a Marii Weirichovy	Pavel Weirich
30. listopadu	Za + Dionize Ruskeviche	děti a rodina

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.30 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu
(1st Ave a 66th St.) <http://www.slovenskykostol.com>



František Palacký byl bezesporu jednou z nejvýraznějších osobností celé naší historie. Jeho jméno nese druhá nejstarší univerzita v České republice, má svůj most i ulici a byl dokonce nazván Otcem národa. Budoucí historik a politik se narodil 14. června roku 1798 do rodiny česko-bratrského učitele, kde bylo celkem dvanáct dětí, František se narodil pátý v pořadí. Otec byl sečtělý, hluboce věřící a mravně přísný člověk a svému synovi vštípil hodnoty, kterými byly silné vědomí odpovědnosti, pracovitost, hospodárnost a vážný vztah k životu. Do školy začal malý František chodit přímo v domě, kde s rodiči bydlel, protože jediná škola v Hodslavicích byla právě v domě Palackých a učitelem byl Františkov otec. Bystrému a nadanému chlapci ale jednotřídka brzy nestačila a otec ho poslal do Kunvaldu, kde v soukromé škole rok a půl studoval hlavně němčinu. Následoval téměř tříletý pobyt na latinské evangelické škole v Trenčíně. Ve čtrnácti letech přešel na evangelicko-luteránské lyceum do

Prešpurku. Mladík s pověstí mimořádně nadaného studenta měl i velký jazykový talent a nakonec ovládal šestnáct cizích jazyků. Podle představ otce se z mladého Palackého měl stát evangelický kazatel, ale synovy životní cesty se ubíraly jiným směrem. Na Slovensku uzavřel mnohá celoživotní přátelství, mimo jiné s Pavlem Josefem Šafaříkem, a začíná zde jeho zájem o české dějiny i české vlastenectví. František Palacký předčasně opustil studia v roce 1818 a vydal se na dráhu vychovatele.

Na jaře roku 1823 přijel do Prahy, kde studoval české dějiny a na doporučení Josefa Dobrovského vypracoval hraběti Františku Šternberkovi rodokmen Šternberků.

V březnu 1830 byl jmenován řádným členem Královské české společnosti nauk a roku 1831 byl českými stavy pověřen funkcí zemského historikografa. V roce 1831 byla z podnětu Palackého založena Matice česká. Popis literární činnosti Františka Palackého je velmi rozsáhlý a zahrnuje jak první mladické básně, politické články a projevy, tak i práce vědecké. Jeho stěžejním dílem však zůstávají pětidílné Dějiny národu českého v Čechách a na Moravě, které obsáhly české dějiny od nejstarší doby až do roku 1526.

Palacký začal sepsávat své životní dílo v roce 1832 a dokončil ho až na sklonku života.

Dějiny v jeho pojetí jsou první novodobou syntézou naší dávné minulosti a zároveň zde poprvé dějepisec důsledně pracoval na podkladě podrobného studia pramenného listinného a rukopisného materiálu.

V květnu 2016 uplynulo od úmrtí Františka Palackého 140 let.